

DOM

afsagt den 25. april 2019 af Vestre Landsrets 5. afdeling (dommerne Henrik Estrup, Annette Dellgren og Claus Rohde med domsmænd) i ankesag

V.L. S-0186-19

Anklagemyndigheden

mod

E

Født januar 1959

(advokat Finn Andersen, Esbjerg)

Retten i Sønderborg har den 20. december 2018 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. K01-5610/2017).

Påstande

E har gentaget sin påstand for byretten om, at statskassen skal betale hende 100.000 kr. i erstatning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

E har ikke personligt været til stede under ankesagens behandling.

Supplerende oplysninger

Der er for landsretten fremlagt nogle yderligere bilag, herunder mails fra E til bl.a. Syd- og Sønderjyllands Politi og Præsidenten for Retten i Sønderborg.

Landsrettens begrundelse og resultat

Overtrædelsen af straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 1, må isoleret antages at have medført en ikke uvæsentlig del af straffen på fængsel i 6 måneder i Vestre Landsrets dom af 11. august 2016. Med denne bemærkning tiltrædes det af de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, at E ikke har krav på erstatning efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 2.

Efter anklageskriftet af 13. december 2010 var indleveret, begik E yderligere forhold, som der blev rejst tiltale for ved tillægsanklageskrifter af 30. juni 2011, 18. november 2011 og 29. oktober 2012. Det fremgår af sagen, at overlæge X2 i en udtalelse af 2. marts 2010 anførte, at det var uomgængeligt nødvendigt, at det endelig afgøres, hvorvidt E var omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, alternativt § 69. Retten i Sønderborg afsagde den 18. september 2013 kendelse om, at E skulle mentalundersøges under indlæggelse på psykiatrisk afdeling, og denne kendelse blev stadfæstet af Vestre Landsret den 19. september 2013. Med disse bemærkninger tiltrædes det af de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, at E heller ikke har krav på erstatning efter retsplejelovens § 1018 b eller § 1018 h.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom stadfæstes.

E skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Henrik Estrup

Annette Dellgren

Claus Rohde

Udskriften udstedes uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,
Viborg den 30. april 2019

Majbrit Hougesen
stedfortræder

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 20. december 2018

Rettens nr. K01-5610/2017
Politets nr. SAV-2016-3100101-504

Anklagemyndigheden
mod
E
Født januar 1959

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen angår krav om erstatning for frihedsberøvelse og langvarig sagsbehandling.

Erstatningssøgende, E , har nedlagt påstand om erstatning på 100.000 kr.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om frifindelse samt påstand om, at E selv bærer de omkostninger, der er forbundet med sagens indbringelse for retten.

E har anført, at kravet på 100.000 kr. angår hendes erstatningskrav vedrørende:

1. varetægtsfængsling/forudgående anholdelse i perioden fra 12. august 2009 til 3. september 2009
2. den samlede sagsbehandlingstid fra den 12. august 2009 til den 11. august 2016
3. anholdelse den 10. november 2009 i By1
4. anholdelse den 16. marts 2010 i By2
5. anholdelse den 29. marts 2010 på bopælen
6. anholdelse den 25. april 2010 i By3
7. anholdelse den 26. januar 2012 i By4
8. ransagning af hendes bolig den 29. marts 2010
9. mentalundersøgelse besluttet af Retten i Sønderborg den 18. september 2013.

Retten har under hovedforhandlingen afsagt kendelse om, at de under pkt. 3-

9 fremsatte krav kan ikke behandles under sagen. Denne dom angår således kun kravene under pkt. 1 og 2.

Retten har modtaget sagen den 19. april 2018.

Oplysningerne i sagen

E blev anholdt den 12. august 2009 kl. 19.07. Dagen efter blev hun fremstillet i grundlovsforhør ved Retten i Sønderborg, hvor hun blev sigtet for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, ved den 11. august 2009 at have unddraget sine to børnebørn på henholdsvis to et halvt og fem år fra moderens myndighed, idet hun fjernede børnene fra deres børnehave uden børnehavens eller moderens tilladelse og holdt dem skjult et ukendt sted indtil anholdelsen. Ved rettens kendelse blev E varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 2, og fængslingsfristen blev fastsat til udløb den 27. august 2009.

E kærede kendelsen til Vestre Landsret, der den 14. august 2009 stadfæstede denne i henhold til grundene.

Den 26. august 2009 blev fængslingsfristen på skriftligt grundlag forlænget til den 4. september 2009.

E blev løsladt den 3. september 2009 kl. 09.31.

Den 28. maj 2010 skrev E således til Rigsadvokaten:

"...
Undertegnede fremsætter hermed erstatning på 100.000 kr. for tort, svie, smerte, ulempe og ulovligt anholdelse, samt forstyrrelsen af freden ved varetægtsfængsling fra perioden 12. august 2010 til 3. september 2010.

Der anmodes om, at kravet fremsættes for Retten.
..."

Den 15. juli 2010 skrev Statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjylland således til E :

"...
Ved brev af 28. maj 2010 til Rigsadvokaten, som har videresendt det til mig, har De fremsat krav om erstatning på 100.000 kr. for "tort, svie, smerte, ulempe og ulovlig anholdelse samt forstyrrelse af freden" i forbindelse med, at De var varetægtsfængslet i perioden fra den 12. august 2009 til den 3. september 2009.

De har samtidig anmodet om, at kravet indbringes for retten.

Jeg kan meddele, at jeg ikke finder grundlag for at behandle kravet, idet straffesagen ikke er endeligt afgjort med frifindelse eller påtaleopgivelse, jf.

retsplejelovens § 1018 a, stk. 1. Jeg finder ej heller grundlag for at indbringe kravet for retten, jf. retsplejelovens § 1018 e, stk. 3, jf. § 1018 f, stk. 1.

Begrundelsen herfor er følgende:

Det fremgår af sagens akter, at De blev anholdt den 12. august 2009 kl. 19.07 for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1. De blev den følgende dag fremstillet i grundlovsforhør ved Retten i Sønderborg, hvor De blev varetægtsfængslet. De var efterfølgende varetægtsfængslet frem til den 3. september 2009 kl. 09.31, hvor politiet løslod Dem.

Sagen er efterfølgende blevet efterforsket, herunder til belysning af Deres personlige oplysninger. Sagen er endnu ikke endeligt afgjort, idet det af anklagemyndigheden er fundet af afgørende betydning for sagen, at det via en mentalundersøgelse afgøres, om De er egnet til straf eller er omfattet af en af persongrupperne i straffelovens § 16 eller § 69. Jeg henviser herom til min afgørelse af 6. maj 2010 til Deres forsvarer, som De har påklaget til Rigsadvokaten i forbindelse med fremsættelsen af erstatningskravet.

Efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, har en person, der har været anholdt eller varetægtsfængslet, som udgangspunkt krav på erstatning, såfremt påtale opgives, eller der sker frifindelse for en rejst tiltale.

Da sagen ikke er endeligt afgjort, og der således ikke er sket påtaleopgivelse eller frifindelse for det forhold, som erstatningskravet vedrører, er der ikke grundlag for at yde Dem erstatning på nuværende tidspunkt. Der er heller ikke i øvrigt oplyst omstændigheder, som giver grundlag for erstatning.

Såfremt De, når sagen er endeligt afgjort, mener, at der er grundlag for erstatning, må De genfremsætte Deres krav. Dette skal i så fald ske inden to måneder efter meddelelse til Dem om strafforfølgningens ophør eller afsigelse af endelig dom, jf. retsplejelovens § 1018 f, stk. 1.

De kan klage over min afgørelse til Rigsadvokaten, jf. retsplejelovens § 1018 e, stk. 3.

Hvis De ønsker at klage over min afgørelse, bedes De af praktiske grunde sende klagen til mig. Jeg vil snarest muligt efter modtagelse af Deres klage videresende klagen og sagens akter til Rigsadvokaten.

...

Klageadgangen til Rigsadvokaten skal udnyttes, før der er adgang til at begære kravet indbragt for retten, jf. retsplejelovens § 1018 f, stk. 1.

Jeg kan derfor heller ikke imødekomme Deres anmodning om at indbringe Deres erstatningskrav for retten, idet det er en forudsætning for retsprøvelse, at kravet er endeligt afgjort administrativt. Såfremt De på nuværende tidspunkt ønsker selv at indbringe sagen for retten, må det ske ved civilt søgsmål, hvorunder staten repræsenteres af Kammeradvokaten.

Da De ikke er anført med eller har oplyst en adresse, har jeg sendt dette brev til Deres forsvarer, advokat Peter Hjørne, til videre foranstaltning, idet det af tidligere korrespondance fremgår, at denne har kunnet kontakte Dem.

..."

Den 23. august 2010 traf Rigsadvokaten følgende afgørelse:

"...

Vedr. Deres erstatningsansøgning

Ved skrivelse af 27. juli 2010 har De påklaget Statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjyllands afgørelse af 15. juli 2010 til mig.

Ved afgørelsen afslog statsadvokaten at yde erstatning til Dem for "tort, svie, smerte, ulempe, ulovlig anholdelse samt forstyrrelse af freden". Statsadvokaten henviste i den forbindelse til, at straffesagen ikke er endeligt afgjort med frifindelse eller påtaleopgivelse. jf. retsplejelovens § 1018 a, stk. 1.

Jeg har modtaget en udtalelse fra statsadvokaten og gennemgået sagens akter.

Jeg kan herefter meddele, at jeg er enig med statsadvokaten, og at jeg derfor ikke finder grundlag for at yde erstatning. Jeg har ved min afgørelse lagt vægt på de samme forhold, som statsadvokaten har tillagt betydning i sin afgørelse.

De har i Deres klage hertil anført, at De ønsker Deres krav indbragt for retten. Jeg bemærker hertil, at jeg ikke finder, at der er hjemmel til at Deres krav kan indbringes for retten, før jeg, som øverste administrative myndighed har truffet afgørelse i sagen, og De har haft lejlighed til at gøre Dem bekendt med indholdet af afgørelsen. Jeg finder derfor ikke grundlag for at afvige fra den procedure, der normalt følges i forbindelse med indbringelse af erstatningskrav for retten. Jeg henviser Dem herefter til at klage over min afgørelse i overensstemmelse med proceduren beskrevet nedenfor.

Såfremt afgørelsen ikke kan accepteres, kan De i medfør af retsplejelovens § 1018 f, stk. 1, begære kravet indbragt for retten. Begæringen herom skal fremsættes inden to måneder efter modtagelsen af denne meddelelse. Begæringen skal fremsættes over for Statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjylland. Opmærksomheden henledes på, at hvis erstatningskravet indbringes for retten, vil anklagemyndighedens påstand være afvisning, fordi straffesagen ikke er endeligt afgjort.

Min afgørelse kan ikke påklages til højere administrativ myndighed, jf. retsplejelovens § 1018 e, stk. 3.

..."

Det fremgår, at ^E den 28. september 2010 anmodede om, at afgørelsen blev indbragt for retten, samt at Statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydøstjylland modtog anmodningen den 30. september 2010. Det fremgår endvidere, at sagen ved en fejl fra anklagemyndighedens side ikke blev indbragt for retten.

Ved anklageskrift af 13. december 2010 rejste anklagemyndigheden tiltale mod ^E for bl.a. forholdet vedrørende overtrædelse af

straffelovens § 215, stk. 1, som hun blev sigtet for under grundlovsforhøret den 13. august 2009. Ved efterfølgende tillægsanklageskrifter af 30. juni 2011, 18. november 2011 og 29. oktober 2012 blev der rejst tiltale mod E for yderligere forhold.

Ved dom afsagt den 11. februar 2016 af Retten i Sønderborg blev E fundet skyldig i forholdet vedrørende overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1. Ved dommen blev E endvidere fundet skyldig i en række af de andre forhold, som hun var tiltalt for.

Dommen blev anket til Vestre Landsret, der afsagde dom i ankesagen den 11. august 2016. Ved dommen blev E ligeledes fundet skyldig i forholdet vedrørende overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, idet dog straffelovens § 261, stk. 1, også blev citeret. Landsretten anførte følgende om strafudmålingen:

"...

En væsentlig del af den lange sagsbehandlingstid skyldes tiltaltes forhold, herunder de mange skift af forsvarer, ligesom hun, selvom hun var bekendt med, at sagen verserede ved byretten og havde kontakt til sin forsvarer, blandt andet under et retsmøde den 9. september 2013 ikke ønskede at oplyse, hvor hun kunne træffes.

Der er derfor ikke grundlag for at statuere en krænkelse af EMRK, ligesom der ikke er grundlag for at citere straffelovens § 82, nr. 13.

Straffen udmåles som en fællesstraf med dommen af 8. december 2009 og en tillægsstraf til dommen af 4. september 2015 til fængsel i 6 måneder og en bøde på 12.000 kr. Straffen er udmålt i medfør af de i dommen anførte bestemmelser og i medfør af straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 1, § 244, jf. § 247, stk. 1, § 291, stk. 2, § 276, jf. § 285, stk. 1, og § 266, jf. straffelovens § 61, stk. 1, og § 89.

Landsretten har lagt vægt på forholdenes karakter og tiltaltes forstraffe, herunder at hun tidligere blandt andet er straffet for vold, for overtrædelse af tilhold og for falsk anmeldelse mod polititjenestemænd.

Det tiltrædes, at straffen er gjort betinget på de vilkår, der er anført af byretten.

Der er herved, uanset at der ikke foreligger en krænkelse af EMRK, navnlig lagt vægt på den tid, der er forløbet, siden forholdene blev begået og sagens langvarige behandling ved byretten, jf. straffelovens § 82, nr. 14.

...

Da den lange sagsbehandlingstid i det væsentlige skyldes tiltaltes forhold, ændres byrettens omkostningsafgørelse, således at tiltalte skal betale 2/3 af sagens omkostninger for byretten, mens resten betales af statskassen. Det beløb, som statskassen skal betale, vedrører blandt andet det forhold, at hovedforhandlingen i byretten måtte starte forfra på grund af en domsmands forfald.

..."

Der er under sagen fremlagt en række retsbogsudskrifter m.v. til belysning af straffesagens forløb, herunder vedrørende mentalundersøgelse af E . Anklagemyndigheden har endvidere udarbejdet en oversigt over tidsforløbet i sagen. Det fremgår bl.a. af oversigten, at E efter grundlovsforhøret den 13. august 2009 og frem til landsrettens dom af 11. august 2016 havde beskikket følgende som sin forsvarer: advokat Peter Hjørne, advokat A1 , advokat A2 , advokat A3 , advokat A4 , advokat A5 , advokat A6 og advokat A2 .

I en mail af 17. september 2016 skrev E således til Statsadvokaten i Viborg:

"...

SA6-2010-521-0456

I ovennævnte sag meddelte Statsadvokaten den 15.07.2010, at han ikke fandt grundlag for, at behandle kravet, da straffesagen ikke var endeligt afgjort.

Idet sagen NU er endeligt afgjort med dom den 8. august 2016, genfremstilles kravet og der tages forbehold for yderligere erstatning.

Der anmodes om, at kravet indbringes for Retten og der ønskes beskikkelse af advokat A2 .

..."

Den 24. november 2016 skrev Statsadvokaten i Viborg således til E

:

"...

Jeg har i dag besluttet ikke at imødekomme Deres krav om erstatning. Begrundelsen herfor fremgår nedenfor.

Sagsforløb

Det fremgår af sagen, at De har været frihedsberøvet fra den 12. august 2009 kl. 19.07 til den 3. september 2009 kl. 09.31 sigtet for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1.

Frihedsberøvelsen varede således 22 påbegyndte døgn.

Ved Vestre Landsrets ankedom af 11. august 2016 blev De blandt andet dømt for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 1, og som fælles- og tillægsstraf idømt 6 måneders betinget fængsel og en bøde.

Det fremgår af dommen, at De blandt andet er straffet ved dom af 8. december 2009 med betinget fængsel i 30 dage og en bøde.

Det fremgår blandt andet af landsrettens dom, at en væsentlig del af den lange sagsbehandlingstid skyldes Deres forhold, herunder de mange skift af forsvarer, ligesom De selv, selvom De var bekendt med, at sagen verserede

ved byretten og havde kontakt til Deres forsvarer, blandt andet under et retsmøde den 9. september 2013 ikke ønskede at oplyse, hvor De kunne træffes.

Det fremgår endvidere af landsrettens dom, at der derfor ikke er grundlag for at statuere en krænkelse af EMRK, ligesom der ikke er grundlag for at citere straffelovens § 82, nr. 13.

Endelig fremgår det af landsrettens dom, at da den lange sagsbehandlingstid i det væsentlige skyldes Deres forhold, ændres byrettens omkostningsafgørelse, således at De skal betale 2/3 af sagens omkostninger for byretten, mens resten betales af statskassen, og at det beløb, som statskassen skal betale, blandt andet vedrører det forhold, at hovedforhandlingen i byretten måtte starte forfra på grund af en domsmands forhold.

Det fremsatte erstatningskrav

Ved brev af 28. maj 2010 til Rigsadvokaten, hvorfra jeg har modtaget det, fremsatte De krav om erstatning for tort, svie, smerte, ulempe, ulovlig anholdelse samt forstyrrelse af freden ved varetægtsfængslingen, som De opgjorde til 100.000 kr.

Ved Statsadvokaten for Fyn- Syd- og Sønderjyllands afgørelse af 15. juli 2010 blev Deres krav om erstatning afvist med den begrundelse, at sagen endnu ikke var endeligt afgjort.

Rigsadvokaten tiltrådte den 23. august 2010 Statsadvokaten for Fyn- Syd- og Sønderjyllands afgørelse.

Ved brev, der blev modtaget hos Statsadvokaten for Fyn- Syd- og Sønderjylland den 30. september 2010, begærede De kravet indbragt for retten.

Sagen blev ved en beklagelig fejl ikke indbragt for retten.

Ved e-mail af 17. september 2016 til Statsadvokaten i Viborg har De genfremsat Deres krav om erstatning.

De har i den forbindelse anmodet om, at kravet indbringes for retten.

Begrundelse for nægtelse af erstatningskravet

Frihedsberøvelse:

Det er en forudsætning for, at erstatning kan tildeles efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, at den, der har været frihedsberøvet som led i en strafferetlig forfølgning, frifindes, eller at påtale opgives for det eller de forhold, der lå til grund for frihedsberøvelsen.

Henset til, at De blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 1, finder jeg ikke, at De er berettiget til erstatning for frihedsberøvelsen efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1.

Det følger af retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, at erstatning kan ydes, selvom betingelserne efter stk. 1 ikke er opfyldt, såfremt den under sagen anvendte

frihedsberøvelse ikke står i rimeligt forhold til strafforfølgningens udfald eller det af andre særlige grunde findes rimeligt.

De var frihedsberøvet i 22 påbegyndte døgn under sagen og blev idømt 6 måneders betinget fængsel og en bøde.

Den udmålte straf udtrykker rettens vurdering af grovheden af den begåede kriminalitet. Landsretten lagde ved strafudmålingen vægt på forholdenes karakter og Deres forstraffe, herunder at De tidligere blandt andet er straffet for vold, for overtrædelse af tilhold og for falsk anmeldelse mod polititjenestemænd. Landsretten lagde endvidere, uanset at der ikke foreligger en overtrædelse af EMRK, vægt på den tid, der er forløbet, siden forholdene blev begået og sagens langvarige behandling ved byretten.

Jeg finder således ikke, at der er et sådant misforhold mellem frihedsberøvelsen og sagen udfald, at der er grundlag for at yde erstatning.

Jeg kan i den forbindelse henvise til afgørelserne i Tfk2002.254 og U2011.630.

Jeg finder endvidere ikke, at der i sagen foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, at erstatning kan ydes.

Sagsbehandlingstiden:

Erstatning kan ydes i medfør af dansk rets almindelige erstatningsregler, jf. retsplejelovens § 1018 h. Der kan således ydes erstatning, hvis der har været perioder med inaktivitet i sagsbehandlingen, og sagen således ikke har været fremmet med den fornødne hurtighed.

Jeg finder ikke, at der er handlet ansvarspådragende i forbindelse med behandlingen af sagen.

Jeg har lagt vægt på, at jeg ikke finder, at der i sagen foreligger "døde perioder", hvor sagen har været henlagt uden grund.

Jeg har endvidere lagt vægt på, at Vestre Landsret ved dommen af 11. august 2016 ikke fandt grundlag for at statuere en krænkelse af EMRK, idet landsretten udtalte, at en væsentlig del af den lange sagsbehandlingstid skyldes Deres forhold, herunder de mange skift af forsvarer, ligesom De selv, selvom De var bekendt med, at sagen verserede ved byretten og havde kontakt til Deres forsvarer, blandt andet under et retsmøde den 9. september 2013 ikke ønskede at oplyse, hvor De kunne træffes.

Jeg finder således ikke, at der er grundlag for at yde Dem erstatning for sagsbehandlingstiden.

Lovgrundlag

Min afgørelse er truffet efter reglerne i retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, og 2, og § 1018 h.

..."

Den 6. december 2016 påklagede E afgørelsen til

Rigsadvokaten. Af klagen fremgår følgende:

"...

Deres afgørelse af 24 november 2016 i journal nr. SAV 2010-521-045 påklages i sin helhed.

Der göres gældende, at Vestre Landsret dom ikke er i overensstemmelse med Byrettens dom idet Byretten fandt, at den lange sagsbehandlingstid alene skyldes anklagemyndighedn, og at jeg er bekendt med, at ankeinstansen altid er sammenspist med anklagemyndigheden og derfor altid når fremt til et andet resultat i anklagemyndighedens farvör.

Uanset jeg nægtede at oplyse mit opholdsted i retsmødet den 9. september 2013 har både anklagemyndigheden samt det Danske system været klar over mit opholdsted i de sidste 10. år, idet jeg efterfølgende er blevet forkyndt flere gange til samme verserende retssag. Politiet er desuden efter oplysninger og anmodning fra advokat A6 blevet anmodet om, at ophæve anholdelses beslutning eller hente mig på min bopäl i . Derudover har tidligere advokat Peter B. Hjørne flere gange anmodet anklagemyndigheden indbringe den lange trænering tid for domstolene hvor anklagemyndigheden har fastholdt, at de nægtede, at tage stilling både til tiltale og frafald förende E underkastede sig Mentalerkläring. Denne beslutning var retten i Sönderborg ved Retspräsident Karen Thegen skyld i da hun nægtede at overholde retssikkerheden som resulterede i, at hele sagen måtte gå om.

Uanset om et korrupt dommandsret ved Vestre Landsret fandt, at EMRK artikel ikke var overtrådt hindre det ikke ved sändfardigheden samt beviserne for, at EMRK artikel er og var overtrådt.

Der tages forbeholdt for yderligere erstatning.

..."

Rigsadvokaten traf den 10. februar 2017 følgende afgørelse:

"...

Ikke erstatning for frihedsberøvelse og sagsbehandlingstid

De har klaget over en afgørelse, der er truffet af Statsadvokaten i Viborg den 24. november 2016, om at nægte erstatning til Dem.

Jeg har besluttet ikke at ændre statsadvokatens afgørelse. Det betyder, at De ikke kan få erstatning for frihedsberøvelsen fra den 12. august 2009 til den 3. september 2009 eller sagsbehandlingstiden.

Begrundelse

Jeg er enig i statsadvokatens begrundelse for at nægte erstatning. Jeg kan derfor henvise til begrundelsen i statsadvokatens afgørelse.

Det fremgår af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, at det er en betingelse for at yde erstatning for uberettiget frihedsberøvelse, at den erstatningssögende er

blevet frifundet eller at påtale er blevet opgivet.

Efter bestemmelsen i retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, kan der, selvom betingelserne for at yde erstatning efter stk. 1 ikke er opfyldt, ydes erstatning, såfremt den under sagens anvendte frihedsberøvelse ikke står i rimeligt forhold til strafforfølgningens udfald, eller det af andre særlige grunde findes rimeligt.

Det fremgår af nærværende sag, at De den 12. august 2009 kl. 19.07 blev anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, og at De herefter var varetaget på fængslet indtil den 3. september 2009 kl. 9.31, hvor De blev løsladt.

Ved Retten i Sønderborg blev De den 11. februar 2016 idømt 4 måneders betinget fængsel for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 215, stk. 1.

Retten i Sønderborgs dom af 11. februar 2016 blev anket til Vestre Landsret, som den 11. august 2016 ligeledes fandt Dem skyldig i overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 1, og fastsatte straffen til 6 måneders betinget fængsel som en fællesstraf med en tidligere dom af 8. december 2009 og en tillægsstraf til en tidligere dom af 4. september 2015.

De er dermed fundet skyldig i det forhold, som begrundede, at De fra den 12. august 2009 til den 3. september 2009 blev frihedsberøvet. Jeg finder derfor, ligesom statsadvokaten, at De således ikke efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, er berettiget til erstatning for frihedsberøvelsen.

Frihedsberøvelsen overstiger således ikke den idømte straf. Det forhold, at straffen er betinget, kan i øvrigt ikke føre til et andet resultat. Jeg kan i den forbindelse, ligesom statsadvokaten, henvise til dommene U2011.630 og TfK2002.254, hvoraf det fremgår, at det forhold at straffen gøres betinget ikke medfører ret til erstatning efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, idet den udmålte straf er udtryk for rettens vurdering af grovheden af den begåede kriminalitet.

Jeg finder derfor, ligesom statsadvokaten, at der ikke foreligger et misforhold mellem frihedsberøvelsen og strafforfølgningens udfald, og at det ikke af andre særlige grunde findes rimeligt at yde Dem erstatning, hvorfor De ikke er berettiget til erstatning efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 2.

For så vidt angår erstatning for sagsbehandlingstiden finder jeg, ligesom statsadvokaten, at De ikke er berettiget til erstatning efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler, jf. retsplejelovens § 1018 h.

Jeg har herved navnlig lagt vægt på, at den lange sagsbehandlingstid efter det oplyste i det væsentligste skyldes Deres forhold, herunder at De under sagen har foretaget mange skift af forsvarere, at De ikke mødte op til flere retsmøder, selvom der var sket lovlig forkyndelse, og at De under retsmødet den 9. september 2013 ikke ville oplyse Deres bopæl- eller opholdsadresse.

...

Lovgrundlag

Min afgørelse er truffet efter reglerne i retsplejelovens § 1018 a, stk. 1 og 2

(erstatning for frihedsberøvelse) og § 1018 h (erstatning på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler).

..."

E anmodede den 20. februar 2017 om, at sagen blev indbragt for retten.

Forklaring

E har forklaret, at det er rigtigt, at hun blev anholdt den 12. august 2009, og at hun blev løsladt igen den 3. september 2009. I grundlovsforhøret begærede anklageren hende varetægtsfængslet i fire uger, men retten fastsatte kun fristen til to uger. I arresten modtog hun ikke underretning om, at fængslingsfristen var blevet forlænget på skriftligt grundlag. Det skulle indbringes for retten, hvis man ønskede at forlænge fængslingsfristen. Dette kan ikke bare ske, fordi advokaten skriver, at man er indforstået. Der skal afholdes et retsmøde. Foreholdt, at det fremgår af retsbogen af 26. august 2009, at hendes daværende forsvarer havde skrevet til retten, at både hun og forsvareren var indforstået med en forlængelse af fængslingsfristen i to uger, har E forklaret, at det ikke var noget, som hun var bekendt med. Da hun den 3. september 2009 spurgte, om man overhovedet havde en fristforlængelse, fik hun at vide, at hun havde fristforlænget sig selv. Det sludder ville hun ikke høre på, og hun bad dem om at komme med en kendelse, hvoraf dette fremgik. Efter 10 minutter fik hun derefter at vide, at hun skulle pakke sine ting og fise af. Hun sad i By5's Arrest under hele varetægtsfængslingen. De forlangte, at hun skulle være varetægtsfængslet i surrogat på psykiatrisk afdeling på Sygehus. Anklagemyndigheden havde det hele klar, men hun strittede imod. Hun vidste, at der forelå en erklæring fra Retslægerådet om, at hun ikke var sindssyg. Dommeren spurgte, hvad hun ville, og hun svarede, at hun ville tilbage til By5's Arrest, fordi hun er strafegnet. Hun havde det elendigt, mens hun var varetægtsfængslet. De to politifolk, efterforskningslederen og X1, kom over og hentede hende i arresten. De ville tvinge hende til at deltage i en afhøring, men det strittede hun imod. De forsøgte med alle midler at tvinge hende til at lade sig afhøre. Det var i hvert fald tre gange, at de hentede hende i arresten og ville afhøre hende. Det hørte først op, da hun fik kontaktet sin forsvarer, advokat Peter Hjørne, og oplyste, at politiet forsøgte at tvinge hende. Hun gjorde det fuldstændig klart for politifolkene, at der var nedlagt forbud fra hendes forsvarer om, at de ikke måtte afhøre hende uden hans tilstedeværelse. Forespurgt, hvad hun synes, der er urimeligt ved de 21 dages varetægtsfængsling, har E forklaret, at hun jo ikke fik nogen straf. Hun fik en betinget dom i Vestre Landsret, og hun kan ikke forstå, hvorfor hun så skal straffes alligevel. Anklagemyndigheden har siddet og tilbageholdt et forhold, der burde have været inddraget i sagen. I forbindelse med dette forhold har hun været varetægtsfængslet in absentia i 40 dage ved Retten i Kolding. Forespurgt, hvorfor sagen efter hendes opfattelse har haft et så langvarigt forløb, har

E forklaret, at de ikke har haft nogen beviser. Politiet og anklagemyndigheden har forfulgt hende og trukket sagen i langdrag, fordi hun nægtede at udtale sig. Alle hendes dokumenter blev beslaglagt, mens hun var varetægtsfængslet i By5's Arrest. Politiet har hindret hende i at fremlægge sine beviser i sagen. Anklagemyndigheden har ligeledes forsøgt at trække sagen i langdrag ved at kræve, at hun skulle mentalundersøges. Den 8. december 2009 afgjorde en dommer i Kolding, at hun ikke skulle mentalundersøges, og at behandlingsdommen skulle ophæves. Advokaturchef Birgit Nielsen begærede spørgsmålet indbragt for retten igen, og retten afsagde kendelse den 8. januar 2010. Sideløbende hermed anmodede senioranklager Britt Ankersø om, at forholdene hos Syd- og Sønderjyllands Politi skulle medinddrages i den sag, der verserede ved Retten i Kolding. Samtidig anmodede senioranklager Britt Ankersø Retten i Sønderborg ligeledes om en kendelse om, at hun skulle mentalundersøges. Man kan ikke bare sende ting frem til alle og enhver, så man til sidst får gevinst. Overlæge X2 modsagde den oprindelige mentalerklæring, fordi den var blevet udarbejdet alene på baggrund af politiets oplysninger. Den 10. marts 2010 bestemte Vestre Landsret, at skyldsspørgsmålet skulle være afgjort, før der kunne tages stilling til, om hun skulle mentalundersøges. Hun har ikke ønsket at medvirke til en mentalundersøgelse, fordi det er krænkende. Politiet har haft hende anholdt og varetægtsfængslet flere gange i et almindeligt arresthus. Der er aldrig nogensinde blevet foretaget en mentalundersøgelse af hende, fordi hun ikke har villet medvirke til det. Man har to gange forsøgt at få hende mentalundersøgt. Den 10. marts 2010 besluttede Vestre Landsret som sagt, at skyldsspørgsmålet først skulle afgøres, før der kunne blive tale om en mentalundersøgelse. Hun opfattede retspræsident Karen Thegens mail af 3. september 2013 på den måde, at hun ikke ville blive mentalundersøgt, hvis hun mødte frivilligt frem til hovedforhandlingen. Da dommeren i retsmødet den 9. september 2013 løb fra dette løfte, sagde hun, at de kunne pisse ved en sten og skide i havet. Når man i 2005 kunne udarbejde en mentalerklæring, som alene baserede sig på politirapporter, har hun ikke tiltro til, at det ikke er noget, der er købt til den givne lejlighed. Hun foreslog selv, at hun kunne blive mentalundersøgt i , men det ville man ikke være med til. Hendes tillid til retspræsident Karen Thegen blev svigtet. Hun havde en skriftlig garanti fra retspræsidenten. I retsmødet den 9. september 2013 triumferede dommeren og sagde: "I dag må jeg ikke, men i morgen må jeg godt". Efter retsmødet blev hun væk, fordi hun frygtede, hvad der ville ske. Hun skrev til retspræsident Karen Thegen, at det ikke var etisk rigtigt, da Karen Thegen havde lovet hende noget andet. Hun følte, at retspræsidenten bare havde gjort det for at få hende lokket frem. Af familiemæssige årsager var det hendes eget ønske, at sagen blev afgjort hurtigt. Hun har ikke haft hemmelig adresse i . Det, hun oplyste i retsmødet den 9. september 2013, var klart og tydeligt, at det var sagen irrelevant, hvor hun boede. Hun er folkebogført i , og hun har et personnummer. Hun havde på daværende tidspunkt haft den samme bopæl i 10 år, og de myndigheder havde altid vidst, hvor hun var.

Man kunne nemt finde hende ved at rette henvendelse til de myndigheder. Hun tror, at man bevidst har trukket sagen i langdrag ved at skrive til hende på hendes gamle adresse på Adresse1 i By6 . Adressen Adresse2 i By7 har nu været hendes adresse igennem de sidste 12 år. Brevet af 14. oktober 2010 fra Retten i Horsens er kommet frem til hende. Forespurgt, om indkaldelser er blevet forkyndt for hende på normal vis, har E forklaret, at den lokale betjent kommer og forkynder for hende. Indkaldelserne kommer fra Udlandsforkyndelse i Domstolsstyrelsen. Den lokale betjent lægger bare det, der skal forkyndes, på hendes trappe. Den 25. august 2010 vidste man, at Adresse2 i By7 var hendes adresse. Man har endda begæret hende udleveret fra denne adresse. Hun har ikke været bekendt med, at hun har haft alle de advokater beskikket som forsvarer under straffesagen, som anklagemyndigheden har redegjort for. Hun havde en aftale med advokat A5 , men han ringede og sagde, at retten ikke ville beskikke ham. Advokat A7 var én, som retten tvangsbeskikkede for hende i grundlovsforhøret. Advokat Peter Hjørne var hendes faste advokat på det pågældende tidspunkt. Der skete imidlertid det, at advokat Peter Hjørne blev beskikket for hendes datter, og så kunne han på grund af interessekonflikten ikke også repræsentere hende. Politiet kørte sideløbende en sag mod hendes datter, og hun ville gerne forsvare sin datter. Advokat A1 var en advokat, som hun selv bad om at få beskikket som forsvarer. Han nåede imidlertid kun at forsvare hende i en enkelt sag, inden han døde. Advokat A2 skrev til hende, at retten havde tvangsbeskikket ham som hendes forsvarer. Advokat A2 er formand for i By8 , og han har repræsenteret hende i nogle erstatningssager. Han ringede til hende og sagde, at han var mødt op i retten i en sådan erstatningssag, og at sagen ikke var blevet gennemført, men at han var blevet tvangsbeskikket som forsvarer for hende i straffesagen. Hun sagde til advokat A2 , at han aldeles ikke skulle blande sig i straffesagen, fordi advokat Peter Hjørne var godt inde i denne sag. Hun havde ikke bedt om, at advokat A2 skulle beskikkes som forsvarer i straffesagen. Forespurgt om tilbagekaldelse af beskikkelsen af advokat A2 og beskikkelse af advokat A3 som ny forsvarer den 11. marts 2013 har E forklaret, at hun ikke kender noget til dette. Det er hende ubekendt, at hun har haft alle de advokater, som anklagemyndigheden har oplyst. Hun bad selv om at få advokat A4 beskikket som forsvarer. Der var en del korrespondance med advokat A4 om, at det kunne han ikke, og at retten ikke ville beskikke ham. Hun fastholdt, at hun ville have sagen gennemført. Hun havde kun advokat A4 som forsvarer i forbindelse med retsmødet den 18. september 2013. Hun meddelte helt klart advokat A4 , at hvis han ikke holdt fast og skar igennem, så kunne han anse sig selv som fyret. Hun har ikke været bekendt med, at advokat A5 var blevet beskikket som hendes forsvarer. Hun har kun en mail fra advokaten om, at retten ikke vil gå med til at beskikke ham. Den 3. juli 2014 indgik hun en aftale med advokat A6 om, at han skulle repræsentere hende. Da advokat A6

åbenbart ikke kunne skære igennem, sagde hun til ham, at de bare skulle glemme alt om det. Hun magtede det ikke længere. Advokat ^{A2} lovede at få styr på alle sagerne, og at mulighederne skulle udtømmes, herunder at sagerne skulle indbringes for Menneskerettighedsdomstolen. Det indgik de så en aftale om. Forespurgt, om det er hendes opfattelse, at forsvarerskiftene har påvirket sagsbehandlingstiden, har ^E forklaret, at man bare kunne have meldt klart ud, om hun kunne få advokat ^{A5} og advokat ^{A8} beskikket som forsvarer. Hun kender ikke til, at der er retsmøder, som skulle være blevet udsat på grund af forsvarerskift. Hun har ikke fået forkyndt indkaldelser til retsmøderne. Hun var indlagt i fem uger på Psykiatrisk Hospital i ^{By9} i 2005. Det er aldrig tidligere sket, at nogen har været indlagt i så lang tid og ikke har villet lade sig mentalundersøge. Forespurgt, hvordan det har påvirket hende, at sagen kørte i ca. syv år, har ^E forklaret, at hun ikke har haft normal kontakt til sin familie, herunder sin datter og sit barnebarn. Hun har haft problemer med at komme til Danmark. Hun har kun sin søster, der bakker hende op og hjælper hende med penge og rejser. Hendes søster bliver også overvåget, og hendes telefon er blevet aflyttet. Det har haft konsekvenser for hendes søster, at hun har kontakt med hende. Hendes søster har fået en dom, da hun ikke har kunnet vidne som kronvidne for sin søster, fordi politiet har anholdt og gemt hende. Forespurgt om kravet på 100.000 kr. har ^E forklaret, at hun synes, at det er et rimeligt krav med alt det, som hun har været udsat for. Hun har ikke faste takster. Hun synes bare, at beløbet er rimeligt, når hense til alt det, hun har været udsat for igennem tiden. Forespurgt om adressen på ^{Adresse1} i ^{By6} og foreholdt, at det var på den adresse, hun blev anholdt den 29. marts 2010, har ^E forklaret, at hun fraflyttede ejendommen den 30. marts 2006. Huset stod efterfølgende tomt. Hun betalte til huset, men politiet holdt huset overvåget, så de kunne anholde hende, når hun var der. Hun udvandrede af Danmark, og hun opholdt sig ikke jævnlige på adressen. Huset stod faktisk tomt i syv år. Igennem tre år korresponderede advokat Peter Hjørne med anklagemyndigheden og pressede på for at få sagen gjort færdig.

Parternes synspunkter

Anklagemyndigheden har gjort gældende at det er en betingelse for at yde erstatning efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, at den under sagen anvendte frihedsberøvelse ikke står i rimeligt forhold til strafforfølgningens udfald. Der er således tale om, at frihedsberøvelsen af ^E, der har haft en varighed på 22 påbegyndte døgn, skal vurderes i forhold til straffen på seks måneders betinget fængsel. Der består ikke noget misforhold, som kan begrunde, at ^E skal tilkendes erstatning for frihedsberøvelsen. Den omstændighed, at fængselsstraffen blev gjort betinget, kan ikke føre til noget andet resultat, jf. afgørelserne i TfK2002.254V, og TfK2010.1046/2Ø. Det kan ikke føre til noget andet resultat, at ^E ikke mener, at hun havde givet samtykke til den skriftlige forlængelse af fængslingsfristen.

Når en advokat meddeler, at der foreligger et samtykke, må man gå ud fra, at det også er tilfældet. Såfremt E mener, at hun har noget erstatningskrav som følge af den skriftlige forlængelse af fængslingsfristen, må kravet i givet fald rettes mod advokaten. Ved vurderingen af, om der er grundlag for at yde E erstatning for langvarig sagsbehandling, er det efter retspraksis afgørende, om der har været længere perioder med inaktivitet i sagen. Det er udgangspunktet, at flere forhold mod den samme sigtede skal afgøres under én sag, og det fremgår, at der kontinuerligt er kommet nye forhold til, som er blevet medinddraget i sagen. Der har ikke været perioder med inaktivitet, før der blev rejst tiltale i sagen. Det er rigtigt, at det to gange blev afvist, at E skulle mentalundersøges, men det var begge gange i 2009. Efterfølgende udtalte overlægen, at det var uomgængeligt nødvendigt, at hun blev mentalundersøgt. Det har igennem hele sagen både været vanskeligt at få forkyndt for E og at komme i kontakt med hende i øvrigt. Også advokat A2 har haft vanskeligt herved. Der foreligger også klare udtalelse fra E's side om, at hun ikke ville medvirke til at fremme sagen. Forkyndelse i er noget, der besværliggør hele processen. Der har også været mange forsvarerskift, som kan have haft betydning for sagsbehandlingstiden. Som Vestre Landsret lagde til grund, beroede det på E's egne forhold, at sagen fik et så langvarigt forløb. Der er ikke blevet foretaget irrelevante efterforskningskridt, og det må samlet lægges til grund, at myndighederne ikke har handlet ansvarspådragende. Det har givet god mening, at Vestre Landsret lod det offentlige betale en tredjedel af sagens omkostninger for byretten, fordi sagen måtte gå om på grund af en domsmands forfald, men det er ikke noget, der er ansvarspådragende for det offentlige.

Anklagemyndigheden har yderligere gjort gældende, at mentalerklæringen forelå den 20. juli 2015, og først i oktober 2015 besluttede retten, at sagen skulle starte forfra med ny dommer og nye domsmænd. Sagen blev ikke yderligere udsat på gennemførelse af mentalundersøgelsen.

E har gjort gældende, at erstatningskravet oprindelig blev fremsat den 28. maj 2010. Hun bad om, at kravet blev indbragt for retten, hvilket imidlertid ikke skete. Hun er enig i, at hjemlen til at tilkende hende erstatning for frihedsberøvelsen skal findes i retsplejelovens § 1018 a, stk. 2. Gennem frihedsberøvelsen har hun reelt afsonet en straf, der er blevet gjort betinget, og indgrebet står derfor ikke i rimeligt forhold til den straf, hun har fået. Hun blev oprindeligt varetægtsfængslet for et forhold vedrørende overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1. Sagen endte op med at omfatte 28 forhold. Man må vurdere, hvad straffen ville være blevet, hvis det kun var forholdet vedrørende overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, som hun skulle straffes for. Det er et forhold, som man ville have set på med rimelig milde øjne. Erstatningen for frihedsberøvelsen udgør takstmæssigt 23.700 kr. ud fra de nu gældende takster. Hjemlen til at tilkende hende erstatning for langvarig sagsbehandling er nærmere retsplejelovens § 1018 b end § 1018 h.

Sigtelse og meget lang sagsbehandlingstid kan føre til, at der er grundlag for at tilkende erstatning. Byretten henviste specifikt til bestemmelsen i straffelovens § 82, nr. 13, hvorimod landsretten henviste til § 82, nr. 14. Der gik seks år, fra E blev sigtet, til byretten afsagde dom i sagen, og syv år til landsrettens dom i ankesagen. Det må lægges til grund, at både E og hendes forsvarere løbende har presset på for at få sagen fremmet. Hun har ikke holdt sig skjult. Det må lægges til grund, at Retten i Horsens har skrevet til hende på hendes adresse i . Der har heller ikke været problemer med at forkynde for hende i på helt sædvanlig vis. Der kan ikke lægges vægt på de mange forsvarerskift. Nogle af disse har skyldtes interessekonflikter, og andre af forsvarerbeskikkelserne har hun ikke været bekendt med. Advokat A2 blev f.eks. bare tvangsbeskikket som hendes forsvarer. Anklagemyndighedens krav om, at hun skulle underkaste sig en mentalundersøgelse, er en af de helt væsentlige årsager til, at sagen trak i langdrag. Sagen kunne have været afgjort flere år tidligere, hvis anklagemyndigheden ikke havde insisteret på, at hun skulle mentalundersøges. Det fremgår af afgørelsen fra Retten i Kolding, at det ikke var nødvendigt med en mentalundersøgelse, da hun skulle have en helt almindelig straf. Det har også vist sig at være tilfældet, da man endelig fik gennemført mentalundersøgelsen. Mailen af 3. september 2013 fra retspræsident Karen Thegen må forstås således, at E roligt kunne møde op. Derfor blev hun chokeret, da hun mødte i retten den 9. september 2013. Hun opfattede det med rette som et brud på det løfte, som hun havde fået af retspræsident Karen Thegen, og hun turde derfor ikke at møde til retsmødet den 18. september 2013. Kendelsen af 18. september 2013 om, at hun skulle mentalundersøges, blev truffet af den samlede domsmandsret, og ret kort tid efter besluttede retten, at sagen skulle gå om. Når det var den samlede domsmandsret, der havde truffet bestemmelse om mentalundersøgelse, og sagen skulle gå om, er kendelsen en nullitet. Der er således blevet gennemført en mentalundersøgelse på et grundlag, der ikke har været gyldigt, hvilket har været en yderligere belastning for hende. Det er uforsvarligt, at der var en ventetid på ca. et år mellem tillægsanklageskrift nr. 2 og tillægsanklageskrift nr. 3. Det fremgår også, at straffesagen blev udsat på indkaldelse af et vidne, hvilket hun ikke kan bære ansvaret for. Hvis landsretten havde været opmærksom på, at kendelsen om mentalundersøgelse ikke længere var gældende, ville landsretten nok have statueret, at der forelå en krænkelse af EMRK.

Retten's begrundelse og afgørelse

Vedrørende kravet om erstatning for frihedsberøvelse:

Det fremgår af retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, at erstatning for anholdelse eller varetægtsfængsling kan ydes, såfremt den under sagen anvendte frihedsberøvelse ikke står i rimeligt forhold til retsforfølgningens udfald, eller at det af andre særlige grunde findes rimeligt, selv om betingelserne for at yde erstatning efter stk. 1 ikke er opfyldt.

E var frihedsberøvet i 22 påbegyndte døgn, sigtet for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, og hun blev ved Vestre Landsrets ankedom af 11. august 2016 fundet skyldig i bl.a. det forhold, der havde begrundet frihedsberøvelsen, og straffet med en fælles- og tillægsstraf på 6 måneders betinget fængsel og en bøde på 12.000 kr.

Strafudmålingen udtrykker landsrettens vurdering af grovheden af den begåede kriminalitet, og uanset at fængselsstraffen blev gjort betinget, finder retten ikke grundlag for at fastslå, at frihedsberøvelsen ikke står i rimeligt forhold til strafforfølgningens udfald, jf. retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, 1. led. Den omstændighed, at ankedommen tillige omfatter en række yderligere forhold, findes ikke at kunne føre til noget andet resultat, hvorved bemærkes, at

E blev varetægtsfængslet alene på baggrund af sigtelsen for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, der således isoleret set må have medført en straf på mere end 30 dages fængsel, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Da E ikke i øvrigt har godtgjort, at der er særlige omstændigheder, som gør det rimeligt at yde erstatning, jf. retsplejelovens § 1018 a, stk. 2, 2. led, har hun ikke krav på erstatning for frihedsberøvelsen.

Vedrørende kravet om erstatning for langvarig sagsbehandling:

Sigtelse og tiltalerejsning anses som altovervejende hovedregel ikke for strafprocessuelle indgreb, der er omfattet af retsplejelovens § 1018 b. Dette gælder også deltagelse i de afhøringer, der er en følge af sigtelsen, og de retsmøder, som den tiltalte deltager i og har pligt til at møde frem til som følge af tiltalen. Retten finder på denne baggrund, at E's eventuelle krav på erstatning som følge af sagsbehandlingstriden skal bedømmes efter retsplejelovens § 1018 h.

Vestre Landsret har i ankedommen af 11. august 2016 fastslået, at der ikke er grundlag for at statuere en krænkelse af EMRK, samt at der ikke er grundlag for at citere straffelovens § 82, nr. 13. Landsretten har i den forbindelse vurderet, at en væsentlig del af den lange sagsbehandlingstid skyldes E's forhold, herunder de mange skift af forsvarer, ligesom hun, selvom hun var bekendt med, at sagen verserede ved byretten og havde kontakt til sin forsvarer, blandt andet under et retsmøde den 9. september 2013 ikke ønskede at oplyse, hvor hun kunne træffes.

Efter bevisførelsen finder retten ikke, at der er grundlag for en anden vurdering end landsrettens af, hvad der har været årsagen til den lange sagsbehandlingstid. Det, som E har anført vedrørende grundlaget for, og forløbet vedrørende mentalundersøgelsen, kan ikke føre til en anden vurdering. E har herefter ikke godtgjort, at hun er berettiget til erstatning efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler, jf. retspleje-

lovens § 1018 h.

Efter det anførte frifindes anklagemyndigheden derfor.

Thi kendes for ret:

Anklagemyndigheden frifindes.

Erstatningssøgende, E , skal betale sagens omkostninger.

Niels Deichmann

dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.

RET TEN I SØNDERBORG, den 21. december 2018

Linda Bay Andersen
specialfuldmægtig